

၀ မျိုး

ခံစားထိရှပ်လေသမျှ

နိဒါန်း (၁)

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ”

ကောင်မလေးက ဆံပင်ရှည်ကြီး ဝေ့ရမ်းပြီးတော့ သူ့ကိုကြည့်နေတယ်။ သူမရဲ့ အလှတရားကို ဆံပင်တွေထဲ ခြယ်မှုန်းဖော်ပြနေသလိုပဲ လေထဲသင်းပျံ့ပျံ့ မွှေးရနံ့အတူ သူ့စိတ်ကို ဝင်္ကပါတစ်ခုထဲ ခေါ်ဆောင်သွားပြန်တယ် ...

“ဘာလဲ ... ရှင် ဘာလိုက်ရှုပ်နေတာလဲ”

“စာပေးမလို့ လေ”

“ဘာလုပ်ရမှာ လဲ”

“ဖတ်ဖို့ ပေါ့ ...”

သူမ ကျူရှင်က ပြန်နေကျလမ်းမှာ စောင့်ပြီး စာပေးနေတတ်သော ယောက်ျားတိုင်းကို ကြည့်နေကျ အကြည့်နဲ့ လည်း ကြည့်သေးပြန်တယ်

။

“ဖတ်ပြီးတော့ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ”

“အဖြေပြန်ပေးပေါ့”

“ရှင်ကို ဘယ်လိုယုံရမှာ လဲ”

“ဒီစာဖတ်ပြီး ယုံပေါ့”

“ဒီစာဖတ်ပြီးရုံနဲ့ ကျွန်မက ဘယ်လိုအဖြေပေးရမှာလဲ”

“ဘယ်လိုပေးရမှာလဲဆိုတော့ ဒီလမ်းမှာ ပဲစောင့်နေလေ။ ကိုယ်လာခဲ့မယ် ... အဲဒီကျရင် ပြောပေါ့နော်”

ကောင်မလေးက ဒီတစ်ခါမှာတော့ မယုံသလို မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်တယ်။ ကိုယ်ကလည်း အတွေ့အကြုံရှိလှတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး ... သူ့အကြည့်တွေကို ခိုးခနဲ ဒေါက်ခနဲ ကွက်မြင်လိုက်တာနဲ့ ယုံချင်အောင် ပြောရသေးတယ်။

“တကယ်ကို ဒီနေရာကပဲစောင့်နေမှာပါ ... စိတ်ချပါ ... စာပေးပြီး အဖြေမယူတဲ့ ကောင်လေးတွေလို မဟုတ်ပါဘူး ... ဒါမှ စိတ်မချသေးရင် အဲဒီစာထဲမှာ Star ပြထားတဲ့ စာကြောင်းလေးတစ်ကြောင်းကို ကတ်ကြေးနဲ့ ညှပ်ပြီး Psychology Second Year ကိုလာခဲ့လေ အဲဒါက ပိုသေချာတယ် စောင့်နေမယ်နော် ...”

ကောင်မလေးက ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ဒုတိယအကြိမ် ဝဲနေအောင်ခါကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။ မသွားခင်လည်း သူ့ရင်ဘတ်ကို သူပေးတဲ့ စာနှင့်ပေါက်ကာ ပြောလိုက်သေးရဲ့။ “အရူး” တဲ့ လေ။

*

နိဒါန်း (၂)

“ဒီနားလေးတင်ပါပဲ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

ဟေသာနွယ်ဝင်း လမ်းမတွင် ဟိုရှာဒီရှာနှင့် ရှာနေသဖြင့် မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဖြစ်သွားသူက ကန်တင်းမှာ ထိုင်နေသည့် လင်းရာ။ ဟေသာနွယ်ဝင်းဆိုတာ စကားပြောကန့်လန့်တိုက်တတ်သူမှန်း သိသော်လည်း အဲဒီ ဘုဂလန့်လေးကိုမှ ရင်ထဲစွဲနေလေတော့ မလျှောက်ချင်တဲ့ ခြေထောက်နဲ့ စိတ်ပါပါ လျှောက်သွားပြီး စကားစရသည် ။

“ဘာ ... ရှာနေတာလဲဟင် ...”

ဟေသာနွယ်ဝင်းက သူ့ကို ဖုတ်လေတဲ့ ငပိ ရှိတယ်တောင်မထင်ဘဲ ဆက်ရှာနေသဖြင့် ဒုတိယအကြိမ် စကားပြန်စပြန်သည် ။

“ဟိုလေ ... ဟေသာ ... ကိုယ် ဘာကူညီရမလဲ ... ကိုယ်က Second Year ...”

လင်းရာ စကားတောင် မဆုံးလိုက်သေး ဟေသာနွယ်ဝင်းတစ်ယောက် ဆတ်ခနဲ ကုန်းနေရာမှာ ခါးကိုမတ်လိုက်သည် ။ ပြီးမှ စကားကို တသိကြီးပြောလိုက်တော့သည် ။

“(၁)နာမည်သိစရာမလိုဘူး၊ (၂) အရောတဝင်နေဖို့ မလိုဘူး၊ (၃)အမှန်လုပ်ပြဖို့ မလိုဘူး အဲဒါတွေနဲ့ ကင်းရှင်းတယ်ဆိုမှ ရှင်ပြန်လာခဲ့ ...”

“ဟာ ... ကင်းပါတယ်၊ ကင်းပါတယ် ကိုယ့်နာမည်ကို အဆုံးထိမှ

မပြောရသေးဘဲ”

“မကင်းပါဘူး၊ ရှင် အခု အရောလာဝင်နေပြီး အမှန်တွေလာလုပ်ပြ
နေတာ မဟုတ်ဘူး လား”

“ဗျာ ...”

“ကျွန်မ နားကပ်တစ်ဖက် ဒီနားမှာ ကျသွားတာ အဲဒါ ကျွန်မအမှားပဲ
၊ ဒါကို ရှင်က ပြန်ရှာပေးပြီး အမှန်လုပ်မလို့ လား ... မလိုဘူး၊ ကျွန်မက
လည်း အဲဒီနားကပ်ကို ရှာပြီး ကောက်မလို့ မဟုတ်ဘူး ၊ လမ်းပေါ်မှာ တ
င် ခြေထောက်နဲ့ နင်းပစ်မလို့ ... တော်ပြီ မရှာတော့ဘူး သွားမယ်”

ဟေသာနွယ်ဝင်းက အဲလိုလူတစ်ယောက်။ သူ့မှာ သူကိုယ်တိုင်နဲ့ ပ
တ်သက်ပြီး စည်းမျဉ်းတွေ ထုတ်ထားသည် ။ အဲဒီ စည်းမျဉ်းကို
သူလည်း မဖောက်ချင်ဘူး ... တခြားလူလာဖောက်ဖျက်လည်း မခံဘူး။
လူတိုင်းကတော့ သူ့ကို ဟေသာနွယ်ဝင်းလို့ မခေါ်ကြ။ လက်ထိတ်ဟု
သာ ခေါ်သည် ။ သူနဲ့ တွေ့ပြီး စကားပြောရင် အရှုံးပေးရတဲ့ လူချည်းပဲ
... သူ့စကားမှာ ချုပ်မိနေတဲ့ လူတွေလည်း နည်းဘူးဆိုပါတော့။

★